

hvad jeg vilde betragte som en Mangel ved det ærede Medlems Forslag. Dette Endringsforslag er ganske vist stemmende med § 30 i Forordningen 11te April 1840 og vil altsaa blive forstaaet væsentligt paa samme Maade; men netop derved er det, som det forekommer mig, at der vil komme til at klæbe derved den Mangel — jeg kan gjerne sige den Uretfærdighed —, som findes ved den nævnte Bestemmelse i § 30, den nemlig, at den Maade, hvorpaa den Paagjældende har bænnet sig Afgang til de Steder, hvor Frugterne og Bærerne fandtes, er Noget, som ubetinget ubeløfter Handlingen fra den mildere Bedømmelse; dette er det, jeg finder uheldigt. Bestemmelsen vil nemlig blive forstaaet, som den er bleven forstaaet efter Forordningen 11te April 1840, saaledes, at naar Nogen gaaer ind i et Sted gennem f. Ex. et aabent Vindue, blot i den Hensigt at tage nogle Spise- eller Drikkevarer til at stille sin Sult eller Tørst paa, kan Tilfældet ikke komme ind under Begrebet undtaget Tyveri, men den Paagjældende vil ubetinget blive straffet som Indbrudsthy. De fleste Dommere have vist flere Gange været i det Tilfælde at maatte med blødende Hjerte dømme som Indbrudsthy en Person, mod hvem der ikke forelaa Andet, end at han havde tilvendt sig nogle Spise- og Drikkevarer ved at stige ind igennem et aabentstaaende Vindue, blot i den Hensigt at stille sin Sult og Tørst dermed. Vedtages de ærede Medlemmers Forslag, vil det ikke undgaaes, at et saadant Tilfælde fremdeles vil blive betragtet som Indbrudsthyveri og ikke komme ind under undtaget Tyveri; bliver derimod Udkastet staaende, vil der være friere Afgang for Domstolene til at anvende Paragraphen, og det vil muliggjøre, at man i de Tilfælde, som virkelig have en saadan mildere Character, kan anvende en ringere Straf efter § 234. Det er den Grund, jeg har til at fraraade Forslaget under Nr. 106; men skulde det blive vedtaget, forekommer det mig dog, at man til 3die Behandling maatte være betænkt paa at ændre Noget i det, saaledes at Domstolene fik friere Myndighed til at anvende Bestemmelsen i saadanne Tilfælde, som have den Character, jeg nys nævnte. — Jeg maa naturligtvis endnu mere udtale

mig mod det Forslag, der er stillet under Nr. 107 af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm). Jeg skal imidlertid gjøre det i Korthed. Det gaaer jo ud paa at ville sætte en bestemt Værdigrændse som Bestemmelse for Begrebet undtaget Tyveri. Det forekommer mig imidlertid for det Første at være klart, at Gjenstandens Værdi ikke er noget rigtigt Skjelnemærke for, om Noget bør være undtaget Tyveri eller ikke. Gjenstandens Værdi er ganske vist et Moment, som naturligvis bør komme i Betragtning ved Bestemmelsen af Straffen, men det kan ikke komme i Betragtning ved Bestemmelsen af, om Noget er Tyveri eller ikke. Gjenstandens Ubetydelighed alene kan ikke være tilstrækkelig til at drage bort fra Begrebet Tyveri, drage bort fra i den almindelige Forestilling at characteriseres som Tyveri; men mindst af Alt kan jeg finde det rigtigt at sætte en saadan bestemt Grændse, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm) har foreslaaet. Havde det ærede Medlem indskrænket sig til at sige, at naar Gjenstanden er af en ubetydelig Værdi, kommer Forholdet ind under Begrebet undtaget Tyveri, saa kunde det endda lade sig høre; men at sætte en saadan bestemt Værdigrændse for Bestemmelsen af Begrebet Tyveri, forekommer mig at være aldeles urigtigt. Hverken i subjectiv eller i objectiv Henseende kan man sige, at en saadan Værdigrændse er noget rigtigt Skjelnemærke. Det er tydeligt, at den, der stjæler Noget, der er under 1 Rd., ven, der f. Ex. tager 4 Mk. fra en, der kun eier 4 Mk., er ikke blot subjectivt, men ogsaa objectivt mere strafbar end den, der stjæler 2 Rd. fra den, der har 10,000 Rd. Den, der tager f. Ex. 2 Rd. og lader en Masse andre Penge blive liggende, som altsaa kun stjæler en lille Deel af, hvad der findes, er langt mindre strafbar end den, der stjæler Gjenstande af mindre Værdi, men tager Alt, hvad der er. Jeg troer endelig heller ikke, at naar der endelig skulde være en bestemt Grændse, den foreslaaede Grændse af 1 Rd. vilde være træffende eller passende. Det ærede Medlem ansøgte, at denne Afskillelse ikke er fremmed for vor ældre Lovgivning; men det er vistnok ikke rigtigt. Det er vel ganske